

den Art Naturalindtægter, og derfor er dette Spørgsmaal ikke blevet behandlet i Loven af 31te Marts 1860; men idet man saa vedblev i en Pønninglov at fastholde Naturalindtægterne, maatte man naturligtviis være betænkt paa at faae dem underkastebe de Regler, som samtidigt dermed her i denne Sal med Ministerens Indvilgelse bleve opstillede som almindelig Regel og antaget af Kongen. Det er min fuldstændige Overthydning, at idet vi notere anderledes, end her er foreslaaet, saa gaae vi udenfor den Tanke, hvorunder Loven i sin Tid er behandlet her i Salen. Dersom Ministeren dengang havde haft en anden Formening — jeg tør ikke sige, at han ikke har haft en saadan — saa havde det været ganske simpelt for ham at træde frem og sige: Jeg puffer, at denne Lov maa komme til at indeholde en Undtagelse med Hensyn til disse Embedsmænd; i saa Fald troer jeg, han havde faaet det Svar: Nei, inddrag ogsaa disse Naturalier, der er god Anledning dertil; det er for det Meste Naturalier, som efter al Sandsynlighed engang ville falde tilbage til Kommunen, for at den dermed kan lønne sin egen Magistratur, og som altsaa Kommunen foreløbig kan faae til Forvaltning imod at indbetale de deraf indkomne Indtægter til Staten. Jeg for mit Vedkommende henledebe netop Thingets Opmærksomhed derpaa for at faae Sagen ordnet i dens Heelhed, men den ærede Minister har ingen Forholdsregler taget derimod, og nu troer jeg, han gjør rettest i at underkaste sig de Betingelser, som han enten selv maa have forudsæet vare tilfede eller ogsaa forsømt at tage Forholdsregler imod. Under enhver Omstændighed maa den ærede Minister, dersom han vil have dette Spørgsmaal bragt til ny Overveielse, bringe det under Overveielse paa en anden Maade og under andre Forhold; det vilde være aldeles urigtigt, paa Finantsloven at præjudicere en Afgjørelse af den Art, saalænge man ikke erkjender, at man har Lovene i deres hele Udstrækning liggende for sig i Finantsloven. Skulde jeg være villig til at gaae ind paa en Afstemning i modsat Retning, saa skulde det være for at vinde et nyt Beviis for Rigtigheden af det System: Finantsloven over alle andre Love skal afgjøre de Spørgsmaal, som den til enhver Tid finder

det nødvendigt at afgjøre for at forandre eller supplere Lovene med Hensyn til de finansielle Midler; men jeg skal dog ikke gjøre det endnu; jeg trænger ikke til dette Beviis, thi jeg har Beviser nok ihænde derfor.

Liebe: Det er en vanskelig Ting at fortolke en Lov efter de „Tanter“, der skulle have været de ledende ved dens Givelse, det er vanskeligt, selv om man havde et Udtryk for hele den lovgivende Forsamlings egne Tanter; men endnu vanskeligere er det, naar man skal hjælpe sig med de enkelte Medlemmers Tanter, og det bliver jo ligefrem nødvendigt, naar vi skulle gaae efter Tanter istedetfor efter Lovteksten, som den foreligger. Jeg, der ikke har været saa heldig at være Medlem af Folkethinget, dengang disse Love, hvorom Forhandlingen dreier sig, bleve diskuterede, jeg maa i alt Fald nøies med Lovteksten og kan ikke se hen til de Tanter, der skulde ligge bagved og forklare disse Lovtekster. Jeg kan derfor ikke tage Hensyn til de særegne Omstændigheder, der ere fremdragne enten af den sidste eller næstsidste Taler; jeg tager Lovene, som de foreligge, og jeg seer ikke rettere, end at den hele Strid mellem Udvalget paa den ene Side og den høitagtede Justitsminister paa den anden Side dreier sig om, hvorvidt Loven af 19de Februar 1861 for Retsbetjentene skal forståes efter sit eget Indhold eller efter Indholdet af en anden Lov, nemlig den under samme Dato udkomne almindelige Pønninglov. Udvalget mener, at det, der staaer i § 4 i Loven af 19de Februar 1861 om Retsbetjentenes Pønning, ikke skal komme til Anvendelse, fordi det allerede maa antages at være forandret ved den samme Dag udkomne almindelige Pønninglov. Dette er i mine Tanter en fuldstændig Urimelighed, urimeligt vistnok for Enhvers Bevidsthed, men i Særbeleshed urimeligt for enhver juridisk Opfattelse. Det er sandelig ikke Forholdet mellem almindelige og specielle Love, at naar der paa een og samme Dag udkommer en almindelig og en speciel Lov, saa skal den almindelige Lov antages at have forandret den specielle Lov, der blev til i samme Nu som den almindelige; det er efter mine Begreber aldeles uretrettiget at statuere noget Saadant. Jeg seer